

כוכב נפל

משהגיע לתחומה של עיר, היה ערב בשום ורענן מכין עצמו, לירש מקומו של יום שורב ומאובק. עם שעצרה המכונית בטבורו של רחוב סואן נטל תרמילו וירד בקפיצה חופזנית.

רגוש זה, שהיה משתנק בו כל אימת שהיה חוזר לעירו ממקום שהוא לאחר העדרות ממושכת, טרד בו לילך אליה, אליה בראש וב-ראשונה. והיה זה אולי בגין אותם ימים אפורים ומיוזעים בהם שוב לא היו בית ומשפחה, חברים וידידים, היתה רק היא וכמיהה עזה ומאויים סתומים.

ברגעים של מנוחה, ואלו מועטים היו, הוגה היה וחוזר ומעלה מנבכי הזכרון פגישה אחרונה שלהם, שמצוי היה בה כבכל פרידה, קורטוב של עצב קורן.

— — — שוקטים ורהויים, נהנים מחסותו של לילה שלו ובהיר ירדו לחורש שבירכתי השכונה. קבעו להם מושב על גבי קורה שמור-טלת היתה על הקרקע. ירח ניבט במ עגמומי ורפה. קרניו החזורות חומקות היו בינות לענפי האורנים ומגלות תוך כדי זרימתן זרדים יבשים וכברות עפר תחוח — לסרוגין. רוח קלילה השיקה בדי העצים אלו באלו. היקום שורר סרנדה לוחשנית — סרנדה של ליל.

נטל ידה, דקה וחטובה, והיה מלטפה רכות. נתמשכה אליו, השעי-נה ראשה על כתפו. ניחוח שערותיה, בושמו של סבון ריחני — שכרהו.

היו משיחים עד שנטלה בזרועותיו, ומחרישים נכנעו יחדיו לתחושת
השלמה שאפפה כל כולם. — — —

הרחובות המוכרים כל כך, דומה שהקבילו פניו, על אף האפלור-
לית — במאור פנים, והיו בינותם; טפיחה על שכמ, דיוקן חייכני של
מודע משכבר הימים, מילות של גמוס ורצון עז להיות מעבר לכל זה,
להיות אצלה.

אור חור בקע מחלון חדרה. סמרמורת חמימה סמררה אברי גופו.
צפה שמן הסתם שקועה תהיה בכרך שלישי של „בית טיבו“ או אולי
בחלק החמישי של „הנפש הקסומה“, ותהא מרימה כלפיו עינים בוהות
בורקות, שזה לא כבר עקבו במתיחות אחר אירועיהם של גבורי הרומן;
תהא ממצמצת אולי ותלאט: — „אתה?!“ — רק זאת תאמר והשאר
כבר יבוא מאליו.

משהקיש בדלת ביתה חש בשהיו ידיו מרעידות ותמה כיצד תראה
במבט חטוף ראשון. תכונה של מה בכך, לחשוישים מבעד לצהר —
והדלת חרקה על ציריה. במסגרת אור רבועה עמדה לפניו כל כולה
כמות שהגה בה. היתה תמירה ונכלמת והדיפה בשם יסמיני קליל.
אך עיניה ניבטו חסרות הבעה, קרות. פתיעה שהממתה, הותירה מקום
לשתיקה מביכה וגמגומים חסרי פשר.

תהיה שלו נדחתה מפני אי ניחותא שחש בשל עיקשות זו שבמבט,
בשל גזן הקול, ותוך כדי כך נתחוויר לו שהיתה כאן טעות, או אולי
אי הבנה שנשתרבבו לאותם לילות סעורים.

מצא עצמו מבלי משים בחדרה. מנגד בכורסה הרכה הסב, הדור
יבוטח — זה, האחר. טעם טפל נתגנב לפיו. דומה שהיתה מלהגת על
מכתב שלא הגיע, על הודעה שלא בעיתה, על שהיא מזומנת למקום
שהוא הערב, וכולי האי — דברים שמעתה שוב אין להם חשיבות.

הכתיף תרמילו המאובק. מלמל מלות של כלום, הנאמרות תדיר

לעת פרידה — ויצא. היתה מועקה דמומה והד קולו של צרצר מנסר
במשוריו. שהה על עמדו וראה אותם, מבעד לשדרת הפיקוסים העבוֹר־
תה, נעלמים טן־דו בקיצה המפולש של הסימטא.

נשא רגליו והלך. היה תוהה לעצמו על שהוה וחלף, ושוב נראה
הכל משמים וריקני. היה בוטש באבנים שהיו פזורות אי־פה אי־שם,
בוטש בהן בזעף, בעקשנות, עד שמצא עצמו בחורש שבירכתי השכונה.
זכר שוב פגישתם האחרונה. התמונה בהירה היתה ועם זאת מכאיבה
עד אין נשא.

בהה בשחור הרקיע וראה כוכב זעיר, שבהק לרגע באור יקרות
ולמשנהו צנח, נפל. הניד ראש בעגמה וחזר והשים צעדיו לעבר הש־
כונה, שהיתה מוטלת לה מנגד דמומה וקודרת.